

Grad at indskærpe Herredsfogederne og Politimestrene at have Opmærksomheden henvendt paa Løsgængeriet, thi jeg tror, at de i Forvejen ere paa deres Post i saa Henseende. Desværre er det ret ofte saaledes, at de i Stedet for en Løsgænger indfange en rejsende Haandværkssvend, som kun har begaaet den ringe Forseelse, som alle vistnok maa erkende, det er, at gaa ind i en Gaard eller et Hus og tigge et Stykke Mad eller lignende. Det er en Forseelse, som jeg ikke synes, vi skulde indskærpe Politimestrene at forfølge og straffe alt for haardt.

Jeg vil altsaa gerne gaa med til Bestemmelser, hvorved man kan hemme Løsgængeriet, for saa vidt det er i Tiltagen, men jeg vil, som jeg sagde før, paa ingen Maade være med til paa Lykke og Fromme at anmode den højtærede Justitsminister om at fremkomme med et Lovforslag i saa Henseende. Saa megen Tillid har jeg ikke til den højtærede Minister. Jeg vil først se, hvad der foreslaas fra den Side, før jeg for mit Vedkommende vil have nogen som helst Skyld eller Andel deri.

Bluhme: Over for den ærede Ordfører skal jeg sige, at da her ikke foreligger noget Forslag om Ligbrænding, skal jeg afholde mig fra at optage en Diskussion med ham om Ligbrændings Principrigtighed og Hensigtsmæssighed. Hvis det kan være ham en Trøst, vil jeg sige ham, at jeg nærer samme Anskuelse som den højtærede Justitsminister, nemlig den, at det er behageligere at ligge i en Ligkiste end at blive puttet i en Urne, saa jeg agter ikke at lade mig brænde. Men af den Grund finder jeg ikke de Ønsker, der ere komne frem gennem Andragendet, mindre berettigede. Ved mit Forslag om at henvise Andragendet til Ministeren har jeg i alt Fald opnaaet det, jeg tilsigtede: for det første at faa konstateret, at naar Ministeren ikke har svaret, ligger det ganske simpelt deri, at han ikke agter at fremkomme med noget Lovforslag. Det faar altsaa nu den paagældende Forening ad autentisk Vej at vide.

Dernæst have vi faaet en Udtalelse fra den højtærede Minister om, hvorvidt man, hvis man gik den ene naturlige Vej, nemlig den, at indbringe Forslag ved privat Initiativ i den af Foreningen ønskede Retning, turde haabe paa fra den højtærede Ministers Side at finde velvillig Bistand til et saadant Forslags Gennemførelse. Derpaa tror jeg, at Foreningen nu har faaet et temmelig bestemt Svar

fra den højtærede Minister, nemlig at han ikke mener at kunne assistere i den Retning, men Vejen er i alt Fald ikke afskaaren, og Foreningen har nu gennem denne Diskussion faaet at vide, hvad den har at rette sig efter. Da Forslagsstillerne jo ikke kunne have nogen Interesse i at se deres Forslag om Henviisning forkastet her i Tinget, og da der er opnaaet omtrent, hvad der kunde opnaas ved vort Forslag, skal jeg herved paa min Medforslagsstillers og egne Vegne tage Forslaget tilbage.

Formanden: Indstillingen under Nr. 1 er tagen tilbage. Ønsker nogen at optage den? (Ophold). Den er bortfalden.

Nørhave: Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) klagede over, at Andragendet ikke giver Beviser for, at Vagabondering er i Tiltagende. Jeg ved ikke, hvordan det ærede Medlem vil have, at saadanne Beviser skulle fremskaffes, naar han ikke kan nøjes med, at et Delegeretmøde af Sogneraad fra hele Landet enstemmig har vedtaget at henvende sig til Regeringen og paapege den Fare, som ligger i Løsgængeriets Tiltagen. Jeg synes, at det maa være tilstrækkeligt Bevis for, at det er i Tiltagen. Vi Rigsdagsmænd ude Landet kende jo, som jeg omtalte før, ogsaa noget til det og vide, at det er i Tiltagen, og ved Andragendet fra de samvirkende Sogneraadsforeninger er der kun tilsigtet at henlede Rigsdagens og Ministerens Opmærksomhed paa, om der kan gøres noget for at hindre dette i Fremtiden.

Over for min personlige Henstilling til Justitsministeren om at henvende sig til Politimestrene, mente det ærede Medlem, at de havde Magt og Myndighed nok, og at de passede godt paa. Jeg har imidlertid sikre Beviser paa, at der fares forskelligt frem i de forskellige Jurisdiktioner. Jeg kender Jurisdiktioner, hvor Herredsfogeden tager sig af den Sag uden derfor at være særlig streng. Det er ikke min Mening, at der skal fares strengt frem over for en stakkels vejfarende fattig Haandværkssvend eller andre, der virkelig trænge til lidt Hjælp, men de virkelige Vagabonder, de virkelige Løsgængere, der helst ville gaa paa Landevejen, synes jeg ikke, at hverken det ærede Medlem eller nogen af hans Parti eller nogen her i Salen overhovedet kunde ønske, vi skulle holde Haanden over. Jeg mener, at alle her i Salen maa være paa det rene med, at netop over for disse Folk maa vi